

Бъдещето за Америка и 18 юли 2020 г. — Число две

Изяждане на вестта

Jeff Pippenger

2023-08-24

Точно преди да приключи времето на благодатта се дава заповед: „Не запечатвай думите на пророчеството на тази книга.“

И ми казва: Не запечатвай думите на пророчеството на тази книга, защото времето е близо. Който върши неправда, нека върши неправда още; и който е нечист, нека бъде нечист още; и който е праведен, нека върши правда още; и който е свят, нека бъде свят още. Откровение 22:10, 11.

В петата глава на Откровение Бог Отец седи на Своя престол и в ръката Си държи книга, запечатана със седем печата.

И видях в десницата на Онзи, Който седеше на престола, книга, написана отвътре и отзад, запечатана със седем печата. Откровение 5:1.

Докато разкажът, започващ от първия стих, продължава нататък до седма глава, откриваме, че Исус, представен като Лъва от Юдовото племе, е Онзи, Който взема книгата от ръката на Своя Отец и започва постепенно да отваря печатите. Когато Той отваря шестия печат и представя вестта, изобразена чрез този печат, шеста глава завършва. Тя завършва с въпрос, който води към седма глава, където намираме отговора на въпроса, повдигнат в последния стих на шеста глава.

Защото дойде великият ден на Неговия гняв; и кой ще може да устои? Откровение 6:17.

Седма глава представя сто четиридесет и четирите хиляди и „голямото множество“. След като Божият народ е представен в седма глава, тогава откриваме, че седмият и последен от печатите е свален. Единственото друго пророчество в книгата Откровение, което е било запечатано, са седемте гръма от десета глава. Простият извод е, че единственото пророчество в книгата Откровение, което е запечатано и може да бъде разпечатано преди приключването на благодатното време, са „седемте гръма“.

В продължение на години, ако не и десетилетия, Future for America е определяла какво представляват „седемте гръмотевици“. „Седемте гръмотевици“ представляват историята на милеритското движение от 11 август 1840 г. до 22 октомври 1844 г. Сестра Уайт потвърждава този факт и добавя, че „седемте гръмотевици“ също така представляват „бъдещи събития, които ще бъдат разкрити по своя ред“. Подробно изложение на тези факти може да се намери в „Таблиците на Авакум“ за всеки, който не е запознат с тези пророчески реалности.

Истината за седемте гръма, която е била представяна в миналото, все още е истина, но от август тази година Господ е оттеглил ръката Си от тези теми и е било разкрито по-голямо разбиране. Ще започнем с десетата глава на Откровение, а след това ще разгледаме коментара на сестра Уайт върху тази глава. Преди да направим това, трябва да посочим две точки, които не са свързани с разглеждането на седемте гръма.

Първата точка е, че установяването на истината за седемте гръмотевици, която сега се разкрива, изисква няколко направления на истината, за да бъде поставено на мястото си всичко, което седемте гръмотевици представляват. Тук, моля се, е търпението на светиите. Втората точка, свързана с това, е, че програмата, която създава аудиопредставянето на тези статии, има ограничение в количеството време, през което може да чете и говори. Всяка от статиите трябва да се вмести в този период от време. Още от самото начало на това изследване ви уведомявам, че ще бъдат необходими няколко статии, за да се установи истината, представена от седемте гръмотевици. А сега към десета глава.

И видях друг силен ангел да слиза от небето, облечен с облак; и дъга беше над главата му, и лицето му беше като слънцето, а нозете му — като огнени стълбове. И в ръката си държеше една малка книжка, разтворена; и постави десния си крак върху морето, а левия — върху земята, и извика със силен глас, както когато рикае лъв; и когато извика, седемте гръмове изговориха гласовете си. И когато седемте гръмове изговориха гласовете си, бях на път да пиша; но чух глас от небето, който ми каза: Запечатай онова, което изговориха седемте гръмове, и не го пиши. А ангелът, когото видях да стои върху морето и върху земята, издигна ръката си към небето и се закле в Този, Който живее до вечни векове, Който създаде небето и онова, що е в него, и земята и онова, що е в нея, и морето и онова, що е в него, че време вече няма да има; но в дните на гласа на седмия ангел, когато започне да затръби, ще се изпълни тайната Божия, както Той я е благовестил на Своите слуги, пророците. И гласът, който бях чул от небето, пак ми проговори и каза: Иди, вземи малката книжка, която е разтворена в ръката на ангела, който стои върху морето и върху земята. И отидох при ангела и му казах: Дай ми малката книжка. А той ми каза: Взemi я и я изяж; и тя ще направи корема ти горчив, но в устата ти ще бъде сладка като мед. И взех малката книжка от ръката на ангела и я изядох; и в устата ми беше сладка като мед; а щом я изядох, коремът ми стана горчив. И той ми каза: Ти трябва пак да пророкуваш пред много племена и народи, езици и царе. Откровение 10:1–11.

Коментирайки десета глава, Сестра Уайт заявява:

„Могъщият ангел, който наставляваше Йоан, беше не по-малко лице от Исус Христос. Поставянето на десния Му крак върху морето, а на левия — върху сушата, показва ролята, която Той изпълнява в заключителните сцени на великата борба със Сатана. Това положение означава Неговата върховна сила и власт над цялата земя. Борбата е ставала все по-силна и по-решителна от век на век и ще продължи да бъде такава до заключителните сцени, когато изкусното действие на силите на тъмнината ще достигне своята върхна точка. Сатана, обединен със зли човеци, ще измами целия свят и църквите, които не приемат любовта към истината. Но могъщият ангел изисква

внимание. Той извиква със силен глас. Той трябва да покаже силата и властта на Своя глас на онези, които са се съюзили със Сатана, за да се противопоставят на истината.

„След като тези седем гръма изговориха гласовете си, към Йоан идва повелението, както към Даниил по отношение на малката книжка: „Запечатай онова, което изговориха седемте гръма.“ Те се отнасят до бъдещи събития, които ще бъдат разкрити в своя ред. Даниил ще застане в своя дял в края на дните. Йоан вижда малката книжка разпечатана. Тогава пророчествата на Даниил заемат своето надлежно място в първата, втората и третата ангелска вест, която трябва да бъде дадена на света. Разпечатването на малката книжка беше вестта относно времето.“

„Книгите на Даниил и Откровението са едно. Едната е пророчество, другата — откровение; едната е запечатана книга, другата — отворена книга. Йоан чу тайните, които изговориха гръмовете, но му бе заповядано да не ги пише.“

„Специалната светлина, дадена на Йоан, която бе изразена в седемте гръмотевици, представляваше очертание на събития, които щяха да се случат при вестите на първия и втория ангел. Не беше най-добре за народа да знае тези неща, защото тяхната вяра непременно трябваше да бъде изпитана. Според Божия ред щяха да бъдат прогласени най-чудни и напреднали истини. Вестите на първия и втория ангел трябваше да бъдат прогласени, но никаква по-нататъшна светлина не трябваше да бъде разкривана, преди тези вести да бяха извършили своето определено дело. Това е представено чрез ангела, стоящ с единия крак на морето, който прогласява с най-тържествена клетва, че време вече няма да има.“ The Seventh-day Adventist Bible Commentary, том 7, 971.

„Могъщият ангел“, който слезе на 11 август 1840 г., беше Христос, и Той имаше в ръката Си вест, за която на Йоан беше казано да яде. Това, което Йоан изяде, беше вест, но това беше ясно вест, която трябваше да бъде занесена на Божия народ, а не на света. Важно е да се разпознае коя е целевата аудитория в този пасаж, защото, макар Христос да слезе на 11 август 1840 г., отбелязвайки овластяването на вестта на първия ангел и по този начин посочвайки кога вестта на първия ангел щеше да бъде занесена на целия свят, малката книжка, която Йоан трябваше да изяде, посочва кога протестантизмът предаде мантията на протестантизма на милеритите. Когато Христос слезе с малката книжка, Той прекратяваше Своя заветен взаимоотношение с църквата от пустинята и едновременно с това посочваше милеритския народ като Своя нов избран заветен народ. Милеритите бяха народ, който преди това не е бил Божий народ. Пророците никога не си противоречат.

И Той ми рече: Сине човешки, изправи се на нозете си, и ще говоря с тебе. И духът влезе в мене, когато ми говореше, и ме изправи на нозете ми, та чух Онзи, Който ми говореше. И Той ми рече: Сине човешки, изпращам те при израилевите чеда, при непокорен народ, който се е разбунтувал против Мене; те и бащите им са съгрешавали против Мене до самия този ден. Защото те са безсрамни чеда и коравосърдечни. Аз те изпращам при тях; и ти ще им кажеш: Така казва Господ Йехова. И те, било че ще послушат, било че ще се въздържат — защото са бунтовен дом, — пак ще познаят, че е имало пророк между тях. А ти, сине човешки, не бой се от тях, нито се бой от думите им; ако и тръни и бодили да

са с тебе, и да живееш между скорпии, не бой се от думите им, нито се смущавай от лицата им, ако и да са бунтовен дом. И ти ще им говориш Моите думи, било че ще послушат, било че ще се въздържат; защото са крайно непокорни. Но ти, сине човешки, чуй каквото ти казвам; не бъди непокорен като този непокорен дом; отвори устата си и яж онова, което ти давам. И когато погледнах, ето, ръка беше простряна към мене; и ето, в нея имаше книжен свитък. И Той го разгъна пред мене; и беше изписан отвътре и отвън; и в него бяха написани плач, ридание и горко. И още ми рече: Сине човешки, изяж каквото намериш; изяж този свитък и иди, говори на израилевия дом. Тогава отворих устата си и Той ме накара да изям този свитък. И ми рече: Сине човешки, нахрани корема си и напълни вътрешностите си с този свитък, който ти давам. Тогава го изях; и в устата ми беше сладък като мед. И Той ми рече: Сине човешки, иди, отиди при израилевия дом и им говори с Моите думи. Защото не си изпратен при народ с чужда реч и труден език, а при израилевия дом; не при много народи с чужда реч и труден език, чиито думи не можеш да разбереш. Наистина, ако бях те изпратил при тях, те биха те послушали. Но израилевиот дом няма да те послуша; защото не иска да послушат Мене; понеже целият израилен дом е безсрамен и коравосърдечен. Ето, направих лицето ти твърдо против техните лица, и челото ти твърдо против техните чела. Като адамант, по-твърд от кремък, направих челото ти; не бой се от тях и не се смущавай от лицата им, ако и да са бунтовен дом. И още ми рече: Сине човешки, приеми в сърцето си всички Мои думи, които ще ти говоря, и чуй с ушите си. Езекиил 2:1–3:10.

Когато Христос слезе с малката книжка, която Йоан взе и изяде, тя беше в неговите „уста сладка като мед“. Йоан Богослов и Езекиил и двамата приемат вест от „ръката“ на Христос. Езекиил, а следователно и Йоан, имаха вест, която да предадат на „дома Израилен“, а не на онези, които са извън Израил. Ако онези извън Израил бяха чули вестта, биха я приели, но не и Израил, защото „целият дом“ Израилен е „с безсрамно лице и с кораво сърце“. Целият дом Израилен („целият дом“) беше напълно бунтовен. Израил през 1840 година беше представен в десета глава на Откровение като църквата в пустинята. Те бяха напълнили чашата на своето изпитателно време.

Макар че вестта нямаше да бъде чута от Израил, на пророка все пак бе заповядано да им занесе вестта на малката книжка, с цел да ги държи отговорни за отхвърлянето на светлината на първия ангел. В книгите на съда те трябваше да бъдат държани отговорни за това, че са отказали да чуят вестта на „пророка“, който е бил „между тях“. Да се отхвърли пророкът означава да се отхвърли вестта, която бе дадена на пророка от ангела Гавриил, който сам бе получил тази вест от Христос, а Христос я бе получил от Отца. Когато Христос слезе с вестта на малката книжка в ръката Си, това съответстваше на слизането на Светия Дух при Неговото кръщение. Това бе предобразено от Моисей при горящия храст и е същият този ориентир, който съществува във всяко реформаторско движение.

„Божие дело на земята разкрива, от век на век, поразително сходство във всяка велика реформация или религиозно движение. Принципите, според които Бог се отнася към хората, винаги са едни и същи. Важните движения на настоящето имат своя паралел в тези от миналото, а опитността на църквата в предишните векове съдържа уроци с

голяма стойност за нашето време.“ Великата борба, 343.

Падането на османското върховенство на 11 август 1840 г. (когато Йоан и Езекиил изядоха малката книжка, която беше в „ръката“ на Христос) бележи „упълномощаването“ на вестта на първия ангел, която беше „дошла“ при „времето на края“ през 1798 г. Тя беше „упълномощена“ чрез потвърждението на главното пророческо правило на милеристите — принципа ден за година. Тогава Христос започна да полага основата на милеритския храм, както беше сторил при Своего кръщение.

„Колебливата вяра на Натанаил сега бе укрепена и той отговори, казвайки: „Рави, Ти си Божият Син; Ти си Израилевият Цар.“ Исус му отговори и каза: „Понеже ти рекох, че те видях под смоковницата, вярваш ли? Ще видиш по-големи неща от тези.“ И му казва: „Истина, истина ви казвам: отсега ще видите небето отворено и Божиите ангели да възлизат и слизат над Човешкия Син.“

„В тези първи няколко ученици основата на християнската църква се полагаше чрез лични усилия. Йоан най-напред насочи двама от своите ученици към Христос. После единият от тях намира брат си и го довежда при Христос. След това Той призова Филип да Го последва, а той отиде да потърси Натанаил.“ *Spirit of Prophecy*, volume 2, 66.

Когато Христос слезе на 11 август 1840 г. с малката книжка отворена в ръката Си, това бе предобразено в реформаторското движение от земната история на Христос, защото всяко реформаторско движение притежава едни и същи отличителни белези. Моисей и реформаторското движение, което той оглави, имаха същия отличителен белег. Преживяването на Моисей при горящия храст беше образ на слизането на Светия Дух при Христовото кръщение, което на свой ред беше образ на 1840 г., а то от своя страна е образ на 11 септември 2001 г., когато силният ангел от Откровение осемнадесета глава слезе.

„Идването“ на вестта на първия ангел, и „идването“ на вестта на втория ангел, и „идването“ на вестта на третия ангел — всичко това е представено чрез ангели. Първият ангел има в ръката си малка книжка, вторият имаше в ръката си писмен документ, а третият имаше в ръката си пергамент. По свидетелството на двама или трима се установява една истина. И тримата ангели, било при своето идване, било при своето овластяване, имат в ръката си вест.

Йоан и Езекиил представят онези, които изядоха вестта, когато вестта на първия ангел бе „овластена“, което е различен исторически ориентир от времето, когато вестта на първия ангел „пристигна“ през 1798 г.

Разликата между „пристигането“ на една вест и нейното „овластяване“ е изключително важно разграничение, което трябва да се отбележи. Когато разглеждаме следния пасаж, отбележете, че целта на първия ангел е идентична с целта на ангела от Откровение осемнадесета глава, който осветява земята със своята слава. Отбележете също, че всяка вест предизвиква разделение, като образува две групи поклонници.

„Беше ми показан интересът, който цялото небе проявяваше към делото, извършвано на земята. Исус възложи на един могъщ ангел [първия ангел] да слезе и да предупреди жителите на земята да се приготвят за Неговото второ явяване. Когато ангелът напусна присъствието на Исус в небето, пред него вървеше една извънредно ярка и славна светлина. Беше ми казано, че мисията му е да озари земята със славата си и да предупреди човека за идващия Божий гняв. Множества приеха светлината. Някои от тях изглеждаха твърде тържествени, а други бяха радостни и възторжени. Всички, които приеха светлината, обърнаха лицата си към небето и прославиха Бога. Макар че тя бе изляна върху всички, някои само попаднаха под нейното влияние, но не я приеха от сърце. Мнозина се изпълниха с голям гняв. Служители и народ се съединиха с порочните и упорито се противопоставяха на светлината, излъчена от могъщия ангел. Но всички, които я приеха, се отделиха от света и бяха тясно съединени един с друг.

„Сатана и неговите ангели бяха усърдно заети да се стремят да отвлекат умовете на колкото е възможно повече хора от светлината. Групата, която я отхвърли, бе оставена в тъмнина. Видях Божия ангел да наблюдава с най-дълбок интерес Неговия изповядващ се народ, за да запише характера, който те развиваха, когато пред тях бе представена вестта с небесен произход. И тъй като твърде мнозина, които изповядваха любов към Исус, се отвърщаха от небесната вест с презрение, подигравка и омраза, ангел с пергамент в ръката си направи този позорен запис. Цялото небе се изпълни с негодувание, че Исус биваше така пренебрегван от Своите изповядващи се последователи.

„Видях разочарованието на уповаващите се, тъй като не видяха своя Господ в очакваното време. Божието намерение бе да скрие бъдещето и да доведе Своя народ до точка на решение. Без проповядването на определено време за пришествието на Христос делото, предназначено от Бога, не би било извършено. Сатана водеше твърде мнозина да гледат далеч в бъдещето към великите събития, свързани със съда и края на благодатното време. Беше необходимо народът да бъде доведен до това настойчиво да търси настояща подготовка.“

„Когато времето мина, онези, които не бяха приели напълно светлината на ангела, се съединиха с онези, които бяха презрели вестта, и се обърнаха срещу разочарованите с подигравка. Ангели отбелязаха състоянието на онези, които изповядваха, че са Христови последователи. Изтичането на определения срок ги бе изпитало и доказало, и твърде мнозина бяха претеглени на везните и се намериха недостатъчни. Те високо заявяваха, че са християни, но почти във всяко отношение не следваха Христос. Сатана тържествуваше поради състоянието на изповядващите се за Исусови последователи.

„Той ги беше уловил в своя примка. Беше подвел мнозинството да напусне правия път и те се опитваха да се изкачат на небето по някакъв друг път. Ангели виждаха чистите и святите, смесени в Сион с грешници и със светолюбиви лицемери. Те бяха бдели над истинските ученици на Исус; но покварените оказваха влияние върху светите. На онези, чиито сърца горяха от пламенно желание да видят Исус, им бе забранявано от техните тъй наречени братя да говорят за Неговото пришествие. Ангелите гледаха тази картина и съчувстваха на остатъка, който обичаше явяването на своя Господ.“

„Друг силен ангел [вторият ангел] бе натоварен да слезе на земята. Исус положи в ръката му един свитък и когато той дойде на земята, извика: „Падна, падна Вавилон.“ Тогава отново видях разочарованите да издигат очите си към небето, взирайки се с вяра и надежда за явяването на своя Господ. Но мнозина сякаш оставаха в едно вцепенено състояние, като заспали; и все пак можех да видя по лицата им следите на дълбока скръб. Разочарованите видяха от Писанията, че се намират във времето на забавянето и че трябва търпеливо да чакат изпълнението на видението. Същите доказателства, които ги бяха подтикнали да очакват своя Господ през 1843 година, ги доведоха до това да Го очакват и през 1844 година. Но видях, че мнозинството не притежаваше онази енергия, която бе отличавала вярата им през 1843 година. Тяхното разочарование бе отслабило вярата им.“

„Когато Божият народ се съедини във вика на втория ангел, небесното воинство отбеляза с най-дълбок интерес въздействието на вестта. Те видяха мнозина, които носеха името християни, да се обръщат с презрение и подигравка срещу онези, които бяха преживели разочарование. Когато от присмехулни устни падаха думите: „Още не сте се възнесли!“, един ангел ги записваше. Ангелът каза: „Те се подиграват на Бога.“ Бях насочена назад към подобен грях, извършен в древни времена. Илия беше взет на небето и мантията му бе паднала върху Елисей. Тогава нечестиви младежи, които бяха научили от родителите си да презират Божия човек, тръгнаха след Елисей и подигравателно викаха: „Иди си горе, плешивецо; иди си горе, плешивецо.“ Като оскърбиха така Неговия служител, те оскърбиха Бога и получиха наказанието си там и тогава. По същия начин онези, които са се присмивали и подигравали на мисълта за възлизането на светиите, ще бъдат посетени от Божия гняв и ще бъдат накарани да почувстват, че не е леко нещо да се отнасяш лекомислено към своя Създател.“

„Исус възложи на други ангели да полетят бързо, за да съживят и укрепят отпадащата вяра на Неговия народ и да го подготвят да разбере вестта на втория ангел и важното действие, което скоро предстоеше да се извърши на небето. Видях как тези ангели получиха от Исус голяма сила и светлина и полетяха бързо към земята, за да изпълнят повереното им поръчение — да подпомогнат втория ангел в неговото дело. Голяма светлина озари Божия народ, когато ангелите извикаха: „Ето, Младоженецът иде; излезте да Го посрещнете.“ Тогава видях тези разочаровани да се надигнат и в съгласие с втория ангел да прогласят: „Ето, Младоженецът иде; излезте да Го посрещнете.“ Светлината от ангелите проникваше навсякъде в тъмнината. Сатана и неговите ангели се стараеха да възпрепятстват разпространението на тази светлина и да осушат предназначеният ѝ въздействие. Те спореха с небесните ангели, като им казваха, че Бог е измамил народа и че с цялата си светлина и сила не биха могли да накарат света да повярва, че Христос идва. Но въпреки че Сатана се стремеше да прегради пътя и да отклони умовете на хората от светлината, Божиите ангели продължаваха своето дело....”

„Когато служението на Исус се завърши в Светото място и Той премина в Пресветото и застана пред ковчега, съдържащ Божия закон, Той изпрати на света друг мощен ангел с трета вест. В ръката на ангела бе поставен свитък, и когато той слезе на земята със сила

и величие, възвести страшно предупреждение, с най-ужасителната заплаха, която някога е била отправяна към човека. Тази вест бе предназначена да постави Божиите чеда нашрек, като им покаже часа на изкушение и скръб, който стоеше пред тях. Ангелът каза: „Те ще бъдат въвлечени в непосредствена борба със звяра и неговия образ. Единствената им надежда за вечен живот е да останат непоколебими. Макар животът им да е застрашен, те трябва твърдо да държат истината.“ Третият ангел завършва вестта си така: „Тук е търпението на светиите; тук са онези, които пазят Божиите заповеди и вярата в Исус.“ Когато повтори тези думи, той посочи към небесното светилище. Умовете на всички, които приемат тази вест, са насочени към Пресветото място, където Исус стои пред ковчега и извършва Своето последно ходатайство за всички онези, за които милостта още се задържа, и за онези, които по незнание са престъпили Божия закон. Това умилостивение се извършва както за праведните мъртви, така и за праведните живи. То обхваща всички, които са умрели, уповавайки се на Христос, но които, понеже не са получили светлина относно Божиите заповеди, са съгрешили по незнание, като са престъпили Неговите повеления.“ Ранни писания, 245–254.

Няколко страници по-нататък в същата книга, разглеждайки същите понятия, за които току-що стана дума, сестра Уайт посочва, че отхвърлянето на трите вестии в милеритската история е било предобразено в историята на Христос. Там тя представя две свидетелства, които разкриват един прогресивен процес на изпитване, изискващ победа при всяко изпитание, за да се премине към следващото изпитание.

„Видях една група, която стоеше добре охранявана и твърда, без да дава никакво одобрение на онези, които биха разколебали утвърдената вяра на тялото. Бог гледаше на тях с благоволение. Бяха ми показани три стъпки — вестите на първия, втория и третия ангел. Ангелът, който ме придружаваше, каза: „Горко на онзи, който помръдне и един камък или разклати и една карфица от тези вестии. Истинското разбиране на тези вестии е от жизненоважно значение. Съдбата на души зависи от начина, по който те биват приети.“ Отново бях преведена през тези вестии и видях колко скъпо Божият народ беше придобил своята опитност. Тя бе придобита чрез много страдание и тежка борба. Бог ги бе водил стъпка по стъпка, докато ги бе поставил върху здрава, неподвижна платформа. Видях отделни личности да се приближават към платформата и да изследват основата. Някои с радост веднага стъпваха върху нея. Други започваха да намират недостатъци в основата. Те желаеха да се направят подобрения и тогава платформата щеше да бъде по-съвършена, а народът — много по-щастлив. Някои слизаха от платформата, за да я разгледат, и заявяваха, че е положена погрешно. Но видях, че почти всички стояха твърдо върху платформата и увещаваха онези, които бяха слезли от нея, да престанат с оплакванията си; защото Бог бе Главният Строител, а те воюваха против Него. Те разказваха за чудното Божие дело, което ги бе довело до твърдата платформа, и единодушно издигаха очите си към небето и с висок глас прославяха Бога. Това въздейства на някои от онези, които се бяха оплаквали и бяха напуснали платформата, и те със смирен поглед отново стъпиха върху нея.“

„Бях върната назад към прогласяването на първото пришествие на Христос. Йоан бе изпратен в духа и силата на Илия [предобразяващ вестта на първия ангел], за да

пригответи пътя на Исус. Онези, които отхвърлиха свидетелството на Йоан, не се възползваха от ученията на Исус [предобразяващи вестта на втория ангел]. Тяхното противопоставяне на вестта, която предсказваше Неговото идване, ги постави там, където не можеха лесно да приемат най-силното доказателство, че Той е Месията. Сатана поведе онези, които отхвърлиха вестта на Йоан, да отидат още по-далеч — да отхвърлят и разпнат Христос [предобразяващ вестта на третия ангел]. Като сториха това, те се поставиха там, където не можеха да приемат благословието в деня на Петдесетница [предобразяващ ангела от Откровение осемнадесета глава], което би ги научило на пътя към небесното светилище. Раздирането на храмовата завеса показва, че юдейските жертви и обреди вече нямаше да бъдат приемани. Великата Жертва бе принесена и бе приета, а Светият Дух, Който слезе в деня на Петдесетница, насочи умовете на учениците от земното светилище към небесното, където Исус бе влязъл със собствената Си кръв, за да излее върху учениците Си благата на Своето изкупление. Но юдеите бяха оставени в пълна тъмнина. Те изгубиха цялата светлина, която биха могли да имат върху плана на спасението, и все още се уповаваха на своите безполезни жертви и приноси. Небесното светилище бе заело мястото на земното, но те нямаша никакво знание за промяната. Затова не можеха да се възползват от посредничеството на Христос в светото място.

„Мнозина гледат с ужас на поведението на юдеите, които отхвърлиха и разпнаха Христос; и когато четат историята за Неговото позорно оскърбление, мислят, че Го обичат и не биха се отрекли от Него, както стори Петър, нито биха Го разпнали, както сториха юдеите. Но Бог, Който изпитва сърцата на всички, е подложил на изпитание онази любов към Исус, която те твърдяха, че чувстват. Цялото небе наблюдаваше с най-дълбок интерес приемането на вестта на първия ангел. Но мнозина, които изповядваха, че обичат Исус, и които проливаха сълзи, когато четяха разказа за кръста, се подиграха на благата вест за Неговото идване. Вместо да приемат вестта с радост, те я обявиха за заблуда. Те намразиха онези, които обичаха явяването Му, и ги изгониха от църквите. Онези, които отхвърлиха първата вест, не можеха да бъдат облагодетелствани от втората; нито бяха облагодетелствани от среднощния вик, който трябваше да ги пригответи да влязат с Исус чрез вярa в Пресветото място на небесното светилище. И като отхвърлиха двете предишни вести, те така са помрачили разбирането си, че не могат да видят никаква светлина в вестта на третия ангел, която показва пътя към Пресветото място. Видях, че както юдеите разпнаха Исус, така и официалните църкви бяха разпнали тези вести, и затова нямат никакво познание за пътя към Пресветото място и не могат да бъдат облагодетелствани от ходатайството на Исус там. Подобно на юдеите, които принасяха своите безполезни жертви, те отправят своите безполезни молитви към отделението, което Исус е напуснал; а Сатана, доволен от измамата, приема религиозен образ и насочва умовете на тези изповядващи християни към себе си, действайки със своята сила, със своите знамения и лъжливи чудеса, за да ги задържи в своята примка.“
Ранни писания, 258–261.

Откъсите от книгата „Early Writings“ многократно са били преподавани чрез служението на Future for America. Но има истини, които тези откъси илюстрират, които са останали

незабелязани.

Ориентирите в историята на милеритското движение са установени въз основа на няколко реформаторски движения в Библията. Без известна запознатост с ориентирите, откриващи се във всяко реформаторско движение, е твърде малко вероятно някой да разбере значението на разграничението между това кога една вест „пристига“ и кога бива „овластена“. Също така е вероятно мнозина от онези, които са запознати с паралелните реформаторски движения, да са пропуснали някои много важни особености на различните ориентири на реформаторските движения.

„Седемте гръмотевици“, които представляват събитията в началото на адвентизма и събитията в края на адвентизма, са светлината, която се разпечатва тъкмо преди приключването на благодатното време. Известно ни е, че „седемте гръмотевици“ представляват както „очертание на събитията, които щяха да се случат при вестите на първия и втория ангел“, така и „бъдещи събития, които ще бъдат разкрити в своя ред“. „Седемте гръмотевици“ съдържат подписа на Алфа и Омега.

„Очертаването на събитията“, които са се разиграли „под вестите на първия и втория ангел“, е предобраз на събитията, които се разиграват под вестта на третия ангел. Когато на Йоан бе заповядано да не пише онова, което седемте гръма изговориха, тази заповед бе предобразена от заповедта, дадена на Данаил да запечата книгата си; защото сме осведомени, че след като „седемте гръма изговориха гласовете си, наставлението идва към Йоан, както към Данаил, относно малката книжка: ‘Запечатай онова, което седемте гръма изговориха.’“

Иезекиил и Йоан и двамата представят Божия народ като изяждащ вестта при овластяването на първия ангел през 1840 г., а пророк Йеремия представя разочарованието, настъпило сред Божия народ, когато вестта на първия ангел изглеждаше, че се е провалила.

Намериха се Твоите думи, и аз ги изях; и Твоето слово ми беше радост и веселие на сърцето ми; защото се наричам с Твоето име, Господи Боже на Силите. Не седях в събранието на присмивателите, нито се веселявах; седях самотен поради Твоята ръка; защото Ти ме изпълни с негодувание. Защо е болката ми непрестанна и раната ми неизлечима, която отказва да се изцели? Нима ще бъдеш за мене съвсем като лъжлив поток, като води, които пресъхват? Затова тъй казва Господ: Ако се обърнеш, тогава ще те върна отново, и ще стоиш пред Мене; и ако отделиш скъпоценното от нищожното, ще бъдеш като Моите уста; нека те се върнат при тебе, а ти не се връщай при тях. И ще те направя за този народ укрепена медна стена; и те ще воюват против тебе, но няма да ти надделеят; защото Аз съм с тебе, за да те спася и да те избавя, казва Господ. И ще те избавя от ръката на нечестивите, и ще те изкупя от ръката на страшните. Еремия 15:16–21.

Йеремия бе намерил думите на малката книжка, както и Йоан и Езекиил, и и той бе излял вестта; но вестта бе станала вест (вода), която бе пресекнала. Сякаш Бог бе излъгал, което, разбира се, е невъзможно, но обвинението в „лъжа“ дава ключа да поставим Йеремия при първото милеритско разочарование, представено в Авакум.

Ще застана на стражата си и ще се поставя на кулата, и ще бдя, за да видя какво ще ми каже Той и какво да отговоря, когато бъда изобличен. И Господ ми отговори и каза: Запиши видението и го направи ясно върху плочи, за да може да тича, който го чете. Защото видението е още за определеното време, но накрая то ще проговори и няма да излъже; ако и да се забави, чакай го, защото непременно ще дойде, няма да се забави. Авакум 2:1–3.

Видението за вестта на първия ангел беше изобразено на пионерската карта от 1843 г., която беше направлявана от „ръката“ на Бога.

„Видях, че картата от 1843 година беше ръководена от ръката на Господа и че не бива да бъде изменяна; че числата бяха такива, каквито Той ги желаше; че Неговата ръка беше над тях и скри грешка в някои от числата, така че никой не можеше да я види, докато ръката Му не беше отстранена.“ Ранни писания, с. 74.

„Определеното време“ от 1843 година беше представено върху картата и затова тя се нарича картата от 1843 година. Тя беше публикувана през 1842 година в изпълнение на заповедта в Авакум да „запишеш видението и да го изложиш ясно върху таблици“. Видението трябваше да бъде изложено ясно върху „таблици“, в множествено число, като по този начин се посочва, че след като Господ оттегли ръката Си от грешката в картата от 1843 година, тя щеше да бъде поправена върху пионерската карта от 1850 година. Грешката произведе първото разочарование, а Еремия представя онези, които бяха изляли малката книжка на 11 август 1840 година и се разочароваха, когато определеното време от 1843 година не се изпълни.

Когато Йеремия беше излял малката книжка през 1840 година, тя беше „радост и веселие“ на сърцето му; но когато настъпи разочарованието, той вече не „се радваше“ и „седеше самотен поради“ Божията „ръка“. Божията ръка беше покрила „грешка в някои от числата“, като по този начин подтикна Йеремия да допусне възможността, че Бог е излъгал. Обещанието, дадено на Йеремия, беше, че ако той „се върне“ от униинето си, Бог ще направи Йеремия Свои „уста“. Ако Йеремия се върнеше при Бога от разочарованието си и разпознаеше, че се намира във времето на забавянето от притчата за десетте девици, Бог щеше да го употреби като говорител, който да посочи точно кога видението трябва да се изпълни и вече да не се бави.

Целта да се изложат тези факти тук е да се установи, че при всички ангелски вести техните „идвания“ и „овластявания“ представят вест на живот или смърт, която произвежда две категории поклонници. Трите ангела са три стъпки на един прогресивен процес на изпитване. По-важно за нашата цел е, че макар разбирането за седемте гръма да беше разпознато малко след настъпването на „времето на края“ през 1989 г., когато последните шест стиха на Даниил бяха разпечатани, възвестявайки края на съда, има и друго разпечатване на седемте гръма в края на историята на третия ангел.

Историята на началото на адвентизма започва с разпечатването на първия ангел през 1798 година и завършва с разпечатването на една истина, над която Господ бе държал ръката Си,

за да предизвика разочарование. След това Той отдръпна ръката Си (разпечатата) и разкри вестта за времето на забавянето.

Историята на завършека на адвентизма започва с разпечатването на вестта на третия ангел през 1989 година и завършва с разпечатването на една истина, над която Господ бе положил ръката Си, за да произведе разочарование. Сега Той отмахва ръката Си и по този начин разпечатва вестта за първото разочарование и времето на забавянето. Той разпечатва целта на 18 юли 2020 г.

Затова така казва Господ: Ако се обърнеш, тогава ще те върна отново и ти ще застанеш пред Мене; и ако отделиш скъпоценното от нищожното, ще бъдеш като Моите уста; нека те се върнат към теб, а ти не се връщай към тях. И ще те направя за този народ укрепена медна стена; и те ще воюват против теб, но няма да ти надделеят; защото Аз съм с теб, за да те спася и да те избавя, казва Господ. И ще те избавя от ръката на нечестивите, и ще те изкупя от ръката на страшните. Еремия 15:19–21.